

Kui vastus esimesele küsimusele on jaatav, siis

kas siseriiklik kohus peab sidevõrgu operaatori poolse kasutamise kinnitamise menetluses arvestama sellise kohustuse vastuolu ühenduse õigusega, kuigi see säte on siseriikliku õigusega kooskõlas?

(¹) EÜT L 192, lk 10.

(²) EÜT L 199, lk 32.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Consiglio di Stato (Itaalia) 21. märtsil 2007 — Salvatore Aiello jt versus Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

(Kohtuasi C-156/07)

(2007/C 140/15)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Consiglio di Stato

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Salvatore Aiello jt

Kostjad: Comune di Milano, Sindaco di Milano, Comitato tecnico — scientifico per l'emergenza del traffico e della mobilità nella città di Milano, Provincia di Milano, Regione Lombardia, Ministero delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero dell'Interno, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Euromilano SpA, Metropolitana milanese SpA

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu direktiivi 337/1985 (¹) artiklit 2 osas, kus see sätestab, et enne loa andmist hinnatakse keskkonda oluliselt mõjutada võivaid projekte, ning et sellised projektid on määratletud artiklis 4, tuleb tõlgendada nii, et keskkonnamõju hindamine tuleb läbi viia mis tahes keskkonda oluliselt mõjutada võivate projektide puhul ja seda isegi siis, kui neid ei ole loetletud direktiivi I või II lisas; või tuleb hinnata üksnes direktiivi I või II lisas loetletud projektide keskkonnamõju?

2. Kas nõukogu direktiivi 85/337/EMÜ artiklit 4 osas, kus see jätab liikmesriikidele võimaluse näha II lisas loetletud projektide jaoks ette juhtumipõhine või eelnevalt kindlaksmääratud kriteeriumide kohane keskkonnamõju hindamine, võttes sealjuures arvesse III lisas sätestatud kriteeriumeid, tekitab liikmesriikidele kohustuse või üksnes võimaluse võtta arvesse kõiki III lisas sätestatud kriteeriume?

3. Kas 12. aprilli 1996. aasta presidendi dekreet kujutab endast nõuetekohast direktiivi 85/337/EMÜ ja selle III lisa siseriiklikku õigusse ülevõtmist Itaalia seadusandja poolt, arvestades et see ei sätesta direktiivi II lisas loetletud projektide keskkonnamõju hindamisele allutamise kriteeriumina projekti kumulatiivset mõju, millele on viidatud direktiivi III lisas?

(¹) EÜT 1985, L 175, lk 40; ELT eriväljaanne 15/01, lk 248.

23. märtsil 2007 esitatud hagi — Euroopa Ühenduste Komisjon versus Austria Vabariik

(Kohtuasi C-161/07)

(2007/C 140/16)

Kohtumenetluse keel: saksa

Pooled

Hageja: Euroopa Ühenduste Komisjon (esindaja: E. Traversa ja G. Braun)

Kostja: Austria Vabariik

Hageja nõuded

— Tuvastada, et Austria Vabariik on rikkunud EÜ artiklit 43 nõudes äriühingute äriregistris registreerimisel uute EL liikmesriikide, välja arvatud Malta ja Küpros, kodanikelt tööhõiveametilt kinnitust selle kohta, et nad on füüsilisest isikust ettevõtjad või vabastava tõendi esitamist, mille puhul selle välja selgitamiseks, kas täisühingu liikmed ja piiratud vastutusega äriühingu liikmed, kellele kuulub alla 25 % äriühingu osalusest ja kes töötavad tavalise töösuhte alusel, on füüsilisest isikust ettevõtjad viiakse maksimaalselt kolme kuu jooksul läbi tuvastusmenetlus, mille kestel nad ei või tegutseda füüsilisest isikust ettevõtjana;

— mõista kohtukulud välja Austria Vabariigilt.

Väited ja peamised argumendid

EÜ artikli 43 lõik 1 tagab kõigi liikmesriikide kodanike asutamisevabaduse teise liikmesriigi territooriumil, selleks et nad saaksid seal alustada ja jätkata tegevust füüsilisest isikust ettevõtjana ning asutada ja juhtida ettevõtjaid. Väljendades EÜ artiklist 12 tuleneva mittediskrimineerimise üldpõhimõtet keelab EÜ artikkel 43 füüsilisest isikust ettevõtjate diskrimineerimise kodakondsuse alusel. Selle riigi, kus asutamine toimub, kodanikega võrdse kohtlemise nõue on väljendatud EÜ artikli 43 teises lõigus. Selle kohaselt hõlmab asutamisevabadus õigust alustada ja jätkata igat liiki tegevust füüsilisest isikust ettevõtjana ning asutada ja juhtida ettevõtjaid, eriti teise liikmesriigi territooriumil asuvaid äriühinguid, neil tingimustel, mida oma kodanike jaoks sätestab selle riigi õigus, kus niisugune asutamine toimub.

Austria õiguse alusel asutatud äriühingu registreerimiseks nõuavad Austrias äriregistrit pidavad kohtud 1. mail 2004 Euroopa Liiduga ühinenud liikmesriigi, välja arvatud Malta ja Küpros, kodanikelt kinnitust selle kohta, et nad on füüsilisest isikust ettevõtjad. Füüsilisest isikust ettevõtjate ja nende isikute, kes ei ole füüsilisest isikust ettevõtjad eristamisel on määravaks „majandustegevuse tegelik sisu”. Austria õigusnormide kohaselt ei käsitleta täisühingu liikmeid ja piiratud vastutusega äriühingu liikmeid, kellele kuulub alla 25 % äriühingu osalusest ja kes töötavad tavalise töösuhte alusel, füüsilisest isikust ettevõtjatena. Seda eeldatakse seni, kuni kohalik tööhõiveamet äriühingu liikme taotlusel tuvastab, et tal on äriühingu juhtimisel oluline osa. Füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemist peab tõendama taotleja. Füüsilisest isikust ettevõtjana tegutsemist kinnitava otsuse saamiseni või kuni kolm kuud ei saa asjaomased isikud oma tegevusalal tegutseda.

Selle õigusnorm ei ole kooskõlas EÜ artikliga 43. See takistab kaheksas uuest liikmesriigist pärit füüsilisest isikust ettevõtjatel kasutada Austrias asutamisevabadust, muutes õigustamatult nende jaoks seal äriühingu asutamise oluliselt keerulisemaks. Kuigi vaidlustatud õigusnormi kohaldamisala on piiratud on see diskrimineeriv. Kuigi asjaomaste kaheksa liikmesriigi kodanikud ei pea kõigil juhtudel ja eranditult seda taotlust esitama on oluline, et Austria kodanikud ja teiste liikmesriikide kodanikud ei ole mitte kunagi kohustatud sellist taotlust esitama. Asutamislepingute üleminekusätted lubavad teha piiranguid ainult töötajate vabale liikumisele. Asutamisevabaduse piiramise võimalusi neist ei tulene. See, et asjaomase õigusnormi *ratio legis* on töötajate vaba liikumist puudutavatest üleminekusätetest möödahiilimise takistamine ja mitte asutamisevabaduse piiramine, ei muuda midagi selles osas, et see õigusnorm toob kaasa asutamisevabaduse piiramise.

Asutamisevabaduse piirangud on EÜ artikli 46 kohaselt õigustatud ainult avaliku korra, avaliku julgeoleku või rahvatervise huvides juhul, kui ilmeselgelt ei ole tegemist diskrimineerivate meetmetega ja kui nad on õigustatud ülekaaluka avaliku huvi põhjendustega. Põhiõiguse piirangu kohaldamine peab sellisel

juhul olema kõnealuse eesmärgi täitmiseks sobiv ega tohi ületada selle saavutamiseks vajalikku. Vaidlustatud Austria õigusnorm neile nõuetele ei vasta.

Nimelt ei ole mitte mingeid tõendeid selle kohta, et Austria valitsuse kardetud asjaomase kaheksa liikmesriigi kodanike poolt üleminekusätetest möödahiilimine oleks sellise ulatusega, et see Austria tööturgu tegelikult oluliselt ohustaks. Lisaks ei sobi need mõlemad tööhõive liigi hindamise tingimused — tehtava töö liik ja osalemine äriühingu juhtimises — selle väljaselgitamiseks kas tegemist on füüsilisest isikust ettevõtjaga või ei. Mis puudutab piirangu vajalikkust, siis Austria valitsuse selgitusest ei selgu, miks ei suudaks seda eesmärki samuti täita pärast äriühingu registreerimist läbiviidav kontrollimine kui vähem piirav meede.

Eelotsusetaotlus, mille esitas Corte suprema di cassazione 26. märtsil 2007 — Amplificientifica Srl, Amplifin SpA versus Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate

(Kohtuasi C-162/07)

(2007/C 140/17)

Kohtumenetluse keel: itaalia

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Corte suprema di cassazione.

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Amplificientifica Srl, Amplifin SpA.

Kostja: Ministero dell'Economia e delle Finanze, Agenzia delle Entrate.

Eelotsuse küsimused

1. Kas nõukogu 17. mai 1977. aasta nõukogu direktiivi 77/388/EMÜ (¹) artikli 4 lõike 4 viimast lauset tuleb tõlgendada nii, et see norm ei ole piisava täpsusastmega, lubades liikmesriikidel kohaldada seal sätestatud korda rahaliste, majanduslike ja organisatsiooniliste sidemete kaudu tihedalt üksteisega seotud isikutele teatud erijuhtudel või on see piisava täpsusastmega norm, mis kohustab liikmesriiki, kes on juba võtnud vastu otsuse kõnealust korda kohaldada, nägema ette selle korda kohaldatavuse kõigi eelnimetatud sidemete puhul?